

№ 1113
NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIŽNICA
LJUBLJANA
26. 36.5

Draga Sofka!

Tvoja prava me je zelo presenetila. Ves čas sem se domnevala, kaj se ti dogaja, a ti pa se nisi ganila in zaprla in si morda celo bolna! Keraj mi, da me je poslednje v srcu razbolelo. Zanimje si bila vedeti večna in kvepka, zato mi je prišla v oči, da si na vseh bolna, ne, prišakano. Mišlin je vedno, da si bolj duševna kotna nego pravično bolna. Poskušam to bolečo olajšati pod vplivom duševne jake. To bi te vedela, kaj Gibala in tebe naj si povem, da te vsej uveljaviti razvedim!

Na vsak način si, Gibala duša, moje radnje pisno keruo razumela. Da bi bila in na, puhn odbrala svoj nasvet! Kako moreš kaj takega misliti? Ves, da imam pred teboj več, lik kvepki in v katerikoli drugi stvari bi svoj nasvet gotovo hvalično upoštevala. V tem slučaju pa gre za to, ki ne poznajo utvarati, ca in se manj enobovalca, ki jim je postalo, voljni odhod in odločitev, sprejemljiv, ne pa od, postel. Ti pa si mi prišla ravno z odgovorom - ravno si, od katere bi bila pričakovala največ umenjanja. Lahko si svoj misli, kako je svoj - gotovo dobesedni, upravičeni

in modri narvet deloval name v kritičnem
kronstku, ko sem se nise z odgovorju nevidnem
spojavala, a mi je v podnavesti uporab žive
la nada, da bo spak srečaje. Je svojega pisma
narvidim, kako tuda se je radel moj odgovor.
Odpusti mi, draga, ni učenj mojemu poučevanju
zahvalilo, da ohraniti mi bila inen zlo volje proti
tebi, ampak proti modri, ki mi je voljavila
inpolnster naprednejših želja.

Ti, draga moja Dofka, preživljaš v zad.
njih dohah, tako dnevno kiro. Rane, na
katerih boluje, si mi nekolotes odkrila, a
edi se mi, da ustakar ne popstnoma. Pa naj
bo kar koli: tako tuda galsoo mi, kakor ti to
sedaj občutiš, a kar je glavno: življenje, ki
tako neusmiljeno sekla rane in ne gleda,
kom udari ne kakor globoko pojše njezov
meč, je obenem tudi sudskaorni adnornik,
ki raste in najhujše in najgloblje rane, ki
se ide na prvi pogled beekupne in neodnan
give. Gre le zato, da človek preboje netki čas,
ne da bi obupal. Ke denjo pade ob sebi. Ti
si v svojem življenju že veliko netko kjeletov
ni mnogo je kervici. Bila si pač čisto denje
na nego so poprični ljudje, zato si se ka
vsakem svojem kaenku radovolna obuje ka
kor val ob čeri. Glavni vic vseh kaenjih
bitkosti pa je bil po mojem mnenju — vsaj
rase vem, da je tako — v nevecnih deukin
skih kameral. A tek nsei bila sama kiron
ni tudi Tozi abarči me, ampak nada. Kerkor

si skemela vedno kovitku, vedno uavgor,
pogumno si hadila voja pot, se junaita bo
nila za svoje peepitauje in o polurani vstrami
delila in rakladov svojega vrea in svojega
uma. Bila si junaita moderna žena, ki se je
mora klavzati tudi narprotute. Ako je bilo kaj
imat v svojim življenju, so nastale v rekusnem,
neudavrenem skemljenju in vstranju reevise
ni lepote, brez seica na izhajena pata dea
gih. "Es int der kensch, solang'er stebt." A
kdar skemi, tudi kvega in v tem samem je
že tudi radobila za njezove usrebitne smote.
Doren bi bil svet brez bojevnikih, junaitih na
rar, ki abraje pata avim sporuanjem, a to
na svoj lastni način in vriske. Njim se ima
človeka radovatiti za svoje pridobitne in
modrost. Tem spada tudi, kar si povedala
kako lepo o opustelosti vse kablritih du
kavartov. To je reevise, ki se jo z nekolotes
denjeinimi beedami naglavila v netem
premu prest polpreletim časom tudi pre.
Teca brez ognja so netna vrea. Kidi, da
se spak skemzava!

Je vrea želim, da bi se ti odmanje
koxare kmalu obkmetle in kavinu popol
noma izgubile. Polem probumei ropet vese
leje, vese se ti pogum in beebenost in
spovalna bos, da je tudi življenška
modrost, o kateri govoriš sedaj v tako
globokim prepečanju, samo relabirac

vedanosti, kakor vse drugo na svetu.
"Neizmerenost in vse je neizmerenost" —
ne izveniši madoosti. Glavno je, da smo
vedno iskreni, vedno pristni, vedno pri-
pravljeni iti za glasom Resnice in Resote.
In sine dalaote. Tolim nam Bog ne more za-
veči. In za to končno ges.

Takoj kaže prvi odredilo na Korintu?
Ali ima v Troji odredlosti raneeljivo varstvo
in oporo? Kako je sedaj? Ajo? Tada, da ni,
mas seje take raneeljive, blage dušine
— kakor so npr. v protestantskih danielah
pariske dušine — kateri bi jo izročila,
da bi se okotku izlečile rane in bi se obenu
vialuščevala v vsem potrebuen. Ticeu
pa tudi samovolno lahko nudi velike
sega. — Skivico ištudiraj za vedeljivo. Obe
pa porvči v poštevni močmi. To je za
šenske edrno pravo, daa je tudi v zakonu
ravnarunje miručno. — Pa pasias' laiču v
mivu, je edrno pametno. Čim dlje molčis,
pom bolj. Tolari se s tem, da je 99 % takih
laiči kakor je Troja; mladi in stari naj bi
nitedan ne prebivali skupaj, ako hočeji
živeti srečno in dolgo. — vsebaker naj
vsaj ne obinjejo med seboj.

Troje zaključanje, da se kater malo veče
na Gubljeno in da ne mislv' več juti, me
boli; upam, da to ni Troja zadnja beseda.

Iskreno zleči, da najdes v Radenih —
ki jih dobro poznam — najdes vsega, česar želiš
in posrebuješ, ostaneu

Lj. S. V. 1924.

Troja Anna Franka